

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק ה'

קונטרס 65

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ועידת מתוק מדבש ללומדי הזוהר ובני ברוך

צילום: יהודה פרקוביץ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

הַקְדָּמָת

פַּת הַזֹּהַר

חֵלֶק א'

וּבוּ נִקְבְּצוּ

1-34 עֲלוּנֵי "אוֹר הַזֹּהַר"

שֶׁנִּצְאוּ לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

מֵאֵלּוּל תַּש"ע עַד תַּשְׁרֵי תַשע"א

וּבְגִין דַּעֲתִידִין וְשִׁבְעָא ל"לְמַטְעַם" מֵאֵלְנָא דְחַיִּי,
דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזר הזר העולמי"

בעזרת בית שמש טובב"א

תשרי תשע"א לפ"ק

בְּלִהוֹן אֲנוּן מִתְעַסְקִין בְּאַחְסַנְתָּ חוּלְקֵהוֹן. וְלֹא
 הוּוּ אַתְיִין לְאַתְעַרְבָא בְּהַדְיִיהוּ דְיִשְׂרָאֵל
 וְלִחְמָדָא חוּלְקֵא אַחְסַנְתִּיהוֹן. וּבְגִין כֶּן יִשְׂרָאֵל
 אֲנוּן מְשַׁכִּין בְּרַכָּאן לְכָל אֲנוּן מִמְּנָן בְּגִין
 דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוֹן וְלֹא יתְעַרְבוּן בְּהַדְיִיהוּ.
 וְכֵד סִיְהֵרָא אַתְמְלִי בְּרַכָּאן לְעִילָא כְּדָקָא
 יֵאוּת. יִשְׂרָאֵל אַתְיִין וְיִנְקִין מִיְנָה
 בְּלַחוּדְיִיהוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב (במדבר כט) בַּיּוֹם
 הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם. מְאִי עֲצַרְתָּ,
 כְּתַרְגוּמוֹ פְּנִישׁוּ. כָּל מַה דְכְּנִישׁוּ מֵאֲנוּן
 בְּרַכָּאן עַלְאִין. לֹא יִנְקִין מִיְנָה עֲמִין אַחְרֵינִין
 בְּרִי יִשְׂרָאֵל בְּלַחוּדְיִיהוּ. וּבְגִין כֶּן כְּתִיב עֲצַרְתָּ
 תִּהְיֶה לָכֶם. לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר עֲמִין. לָכֶם וְלֹא
 לְשָׂאֵר מִמְּנָן.

וְעַד דָּא אֲנוּן מְרַצִּין עַל הַמֵּים לְמִיָּהב לֹון
 חוּלְקֵא בְּרַכָּאן דִּיתְעַסְקוּן בִּיהַ. וְלֹא
 יתְעַרְבוּן לְבִתְרַ בְּחִדּוּתָא דְיִשְׂרָאֵל כִּד יִנְקִין
 בְּרַכָּאן עַלְאִין. וְעַל הַהוּא יוֹמָא כְּתִיב דוּדִי לִי
 וְאֲנִי לוֹ. דְלֹא אַתְעַרְבֵא אוּחְרָא בְּהַדָּן.

רְמִלְכָא דְזִמְן רַחֲמִיָּה בְּסַעוּדְתָא עַלְאָה
 דְעֵבִיד לִיָּה לְיוֹמָא רְשִׁימָא. הָא
 רַחֲמִיָּה דְמַלְפָא יַדַּע דְמַלְפָא (דף טו ע"ב) אַתְרַעִי
 בִּיהַ. אָמַר מַלְפָא הַשְׁתָּא אָנָּא כְּעִי לְמַחְדֵי עִם
 רַחֲמִיָּאִי. וְדַחֲלִילְנָא כְּדֵד אָנָּא בְּסַעוּדְתָא עִם
 רַחֲמִיָּאִי יַעֲלוֹן כָּל אֲנוּן קַסְטוּרִי מִמְּנָן וִיתִיבוּן
 עֲמָנָא לְפִתּוּרָא לְמַסְעֵד סַעוּדְתָא דְחִדּוּהָ עִם
 רַחֲמִיָּאִי. מַה עֵבֵד אַקְדִּים הַהוּא רַחֲמִיָּה
 קוּסְטוּרִין דִּירוּקִי וּבִשְׂרָא דְתוּרִי וְאַקְרִיב
 קַמִּיָּיהוּ דְאֲנוּן קַסְטוּרִי מִמְּנָן לְמִיכַל. לְבִתְרַ
 יְתִיב מַלְפָא עִם רַחֲמִיָּוִי לְהַהִיא סַעוּדְתָא
 עַלְאָה מְכָל עֲדוּנִין דְעַלְמָא. וּבַעוּד דְאִיָּהוּ
 בְּלַחוּדוּי עִם מַלְפָא שְׂאִיל לִיָּה כָּל צְרַפּוּי
 וְיָהִיב לִיָּה. וְאַחְדֵי מַלְפָא עִם רַחֲמִיָּה

מְתַבְרְכִים, כְּלָם מִתְעַסְקִים
 בִּירֶשֶׁת חֲלָקִם, וְלֹא יְבֹאוּ
 לְהַתְעַרְבֵא עִם יִשְׂרָאֵל וְלִחְמָד חֲלָק
 יִרְשִׁתֶּם. וְלִכֵּן יִשְׂרָאֵל מוֹשְׁכִים
 בְּרַכּוֹת לְכָל אוֹתָם מִמְּנִים, כְּדִי
 שְׂיִתְעַסְקוּ בְּחֲלָקִם וְלֹא יתְעַרְבוּ
 עִמָּם.

וּבִשְׁהַדְבָּנָה מִתְמַלֵּאת בְּרַכּוֹת
 לְמַעְלָה כְּרֹאֵי יִשְׂרָאֵל בְּאִים
 וְיוֹנְקִים מִמְּנָה לְכַדָּם. וְעַל זֶה
 כְּתוּב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם. מַה זֶה עֲצַרְתָּ?
 כְּתַרְגוּמוֹ פְּנִישׁוּ (התכנסות). כָּל מַה
 שְׂכַנְסוּ מֵאוֹתָם בְּרַכּוֹת עַלְיוֹנוֹת,
 לֹא יוֹנְקִים מִמְּנָה עֲמִים אַחְרִים,
 פְּרַט לְיִשְׂרָאֵל לְכַדָּם. וְלִכֵּן כְּתוּב
 עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם, לָכֶם וְלֹא
 לְשָׂאֵר הָעַמִּים, לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר
 הַמְּמַנִּים.

וְעַד זֶה הִם מְרַצִּים עַל הַמֵּים,
 לְמַת לָהֶם חֲלָק בְּרַכּוֹת שְׂיִתְעַסְקוּ
 בוֹ, וְלֹא יתְעַרְבוּ אַחַר כֶּן בְּחִדּוֹת
 יִשְׂרָאֵל כְּשִׁינְקִים בְּרַכּוֹת
 עַלְיוֹנוֹת. וְעַל אוֹתוֹ יוֹם כְּתוּב
 דוּדִי לִי וְאֲנִי לוֹ. שְׂלֵא מִתְעַרְבֵא
 אַחַר עֲמָנוּ.

רְמִלְכָּהּ שְׂהַזְמִין אַהוּבוֹ לְסַעוּדָה
 עַלְיוֹנָה שְׂעֵשָׂה לוֹ לְיוֹם רְשׁוּם.
 אַהוּב הַמְּלָךְ הָרִי יוֹדַע שְׂהַמְּלָךְ
 רוּצָה בוֹ. אָמַר הַמְּלָךְ, כְּעַת אֲנִי
 רוּצָה לְשַׁמַּח עִם אַהוּבִי, וְאֲנִי
 חוֹשֵׁשׁ שְׂכַפְאֵשׁ אֲנִי בְּסַעוּדָה עִם
 אַהוּבִי, יְכַנְסוּ כָּל אוֹתָם פְּקִידִים
 מִמְּנִים וְיִשְׁבּוּ עִמָּנוּ לְשַׁלְחַן
 לְסַעֵד סַעוּדַת הַשְּׂמִחָה עִם
 אַהוּבִי. מַה עֵשָׂה? הַקְּדִים אוֹתוֹ
 אַהוּב מִיָּנִים שְׁל יִרְקוֹת וּבִשְׂרַ
 שׁוּרִים וְהַקְּרִיב לְפָנָי אוֹתָם
 פְּקִידִים מִמְּנִים לְאָכַל. אַחַר כֶּן
 יִשְׁבַּ הַמְּלָךְ עִם אַהוּבוֹ לְאוּתָהּ
 הַסַּעוּדָה הַעַלְיוֹנָה מְכָל עֲדוּנֵי
 הָעוֹלָם. וּבַעוּד שְׂהוּא לְכַדּוֹ עִם
 הַמְּלָךְ, בְּקַשׁ מִמְּנוּ כָּל צְרַכְיֵוּ וְנָתַן
 לוֹ, וְשַׁמַּח הַמְּלָךְ עִם אַהוּבוֹ

לְבָדוֹ, וְלֹא הִתְעַרְבוּ אַחֲרֵיהֶם. כִּף יִשְׂרָאֵל עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לָכֵן כְּתוּב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם.

אָמְרוּ רַבֵּי יוֹסֵי וְרַבֵּי חִיָּיא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְקַיֵּן הַבְּרָךְ לְפָנָיו. אֲשֶׁרֵי אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. בָּאוּ וּנְשַׁקְוָהוּ. קָרָא עֲלָיו רַבֵּי יוֹסֵי, (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לַשְּׂדֵה, יָשְׁבוּ. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, מַה שׁוֹנֶה שְׁכַתּוֹב (בראשית ט) וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עַמּוֹרָה וְגו', וּמַה שׁוֹנֶה בְּמִבּוּל שְׁכַתּוֹב אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם, וְלֹא כְּתוּב וְה' (בכל)?

אָמַר שְׁנֵינּוּ, בְּכָל מְקוֹם שְׁכַתּוֹב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינּוֹ. אֱלֹהִים סֵתֶם - דִּין לְבָדוֹ. אֲלֵא בְּסֹדֶם נַעֲשֶׂה דִין וְלֹא לְהַשְׁמִיד עוֹלָם, וְלָכֵן הוּא הִתְעַרַּב בְּדִין, אָבָל בְּמִבּוּל הַשְּׂמַד כָּל הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ (בלבדו) בְּעוֹלָם.

וְאִם תֹּאמְרוּ, (הרי) נַח וּמִי שֶׁהִיָּה עִמּוֹ (וגו' - ברי) נִסְתַּר מִן הָעֵינַן הִיָּה, שְׁלֹא נִרְאָה. וְעַל זֶה כָּל מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְּׁמִיד אוֹתוֹ, וְעַל זֶה וְה' בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְּׁמִיד הַכָּל. אֱלֹהִים צָרִיךְ הַסְתַּרְתָּ, וְצָרִיךְ (אדם) לְהַשְׁמֵר, שֶׁהָרִי הַכָּל מַשְׁמִיד, וְעַל זֶה אֱלֹהִים לְבָדוֹ הִיָּה.

וְזֶה סוּד (תהלים כט) ה' לְמִבּוּל יֹשֵׁב. מַה זֶה יֹשֵׁב? אֲלֵמָּל פְּסוּק כְּתוּב, לֹא יִכְלֹנוּ לְאֵמְרוֹ. יֹשֵׁב לְבָדוֹ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כִּאֵן יֹשֵׁב, וְכְתוּב שָׁם (ויקרא יג) בְּדָד יֹשֵׁב לְבָדוֹ.

וּמִשּׁוּם שֶׁנַּח הִיָּה נִסְתַּר מִן הָעֵינַן, אִמַּר כִּף נַעֲשֶׂה דִין, וְהַשְּׂמִיד הָעוֹלָם וְנַח רְגִזוּ, מַה כְּתוּב? וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְגו'. שֶׁהָרִי כְּשֶׁהַשְּׁמִיד הָעוֹלָם, לֹא נִזְכָּר

בְּלַחֲדוּהִי וְלֹא אֶתְעַרְבִין אַחֲרַיִן בִּינֵיהֶו. כִּף יִשְׂרָאֵל עִם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין כִּף כְּתִיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם.

אָמְרוּ רַבֵּי יוֹסֵי וְרַבֵּי חִיָּיא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְקִין אוֹרְחָא קַמֵּן. וְזָפֵאִין אַנוּן דְּמַשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא. אַתּוּ נְשַׁקְוָהוּ. קָרָא עֲלֵיהֶו רַבֵּי יוֹסֵי (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. כִּד מְטוּ בִי חֶקֶל יִתִּיבוּ. אָמַר הֵהוּא בַר נֶשׁ מָאִי שָׁנָא דְכְּתִיב, (בראשית ט) וַיִּי הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עַמּוֹרָה וְגו'. וּמָאִי שָׁנָא בְּטוֹפְנָא דְכְּתִיב אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל אֶתְר. (אמא) וְלֹא כְּתִיב וַיִּי (בכלא).

אָמַר תַּנִּינָן בְּכָל אֶתְר דְכְּתִיב וַיִּי הוּא וּבֵית דִּינּוֹ. אֱלֹהִים סֵתֶם דִּינָא בְּלַחֲדוּי. אֲלֵא בְּסֹדֶם אֶתְעַבִּיד דִּינָא וְלֹא לְשִׁיצָאָה עֲלֵמָא. וּבְגִין כִּף אֶתְעַרַּב אִיהוּ בְּהַדִּי דִּינָא. אָבָל בְּטוֹפְנָא כָּל עֲלֵמָא שְׁצִי וְכָל אַנוּן דְּאֶשְׁתַּפְּחוּ (נ"א בלחודווי) בְּעֲלֵמָא.

וְאִי תִימָא (ר"א דהא) נַח וְדַעֲמִיָּה (ר"א אשתיבו). (נ"א הא) סֵתִים מַעֲיִנָא הוּה דְלֵא אֶתְחַזִּי. וְעַל דָּא כָּל מַה דְּאֶשְׁתַּכַּח בְּעֲלֵמָא שְׁצִי לִיה. וְעַל דָּא וַיִּי בְּאֶתְגַּלִּיא וְלֹא שְׁצִי כְלָא. אֱלֹהִים בְּעִי סֵתִימוּ וּבְעִי לְאֶסְתַּמְרָא דְהָא כְלָא שְׁצִי. וְעַל דָּא אֱלֹהִים בְּלַחֲדוּי הוּי.

וְרִזָּא דָּא (תהלים כט) יְיָ לְמִבּוּל יֹשֵׁב. מַהוּ יֹשֵׁב. אֲלֵמָּל קָרָא כְּתִיב לֹא יִכְלִינָן לְמִימַר. יֹשֵׁב בְּלַחֲדוּי דְלֵא אֶתִּיא עִם דִּינָא. כְּתִיב הִכָּא יֹשֵׁב, וּכְתִיב הָתֵם (ויקרא יג) בְּדָד יֹשֵׁב בְּלַחֲדוּי.

וּבְגִין דִּנַּח הוּה סֵתִים מַעֲיִנָא. לְכַתֵּר כִּד אֶתְעַבִּיד דִּינָא וְשְׁצִי עֲלֵמָא וְנַח רוּגְזִיָּה מַה כְּתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְגו'. דְּהָא כִּד שְׁצִי עֲלֵמָא לֹא אֶדְפַר דְּסֵתִים מַעֲיִנָא הוּה.

שְׁהִיָּה נִסְתָּר מִהַעֵיִן, וְסוּד (יה) לְמַדְנוּ - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגַלְוִי. גַּלְוִי הוּא בֵּית הַדִּין שְׁלַמְטָה, וְנִסְתָּר הוּא מְקוֹם שִׁפְל הַבְּרָכוֹת יוֹצֵאוֹת מִשָּׁם. וְלִכְּנָן כֹּל דְּבָרֵי הָאָדָם שֶׁהֵם בִּסְתֵר, בְּרָכוֹת שׁוֹרוֹת עֲלֵיו. וְכֹל אוֹתָם שֶׁבִּגְלוֹהָ, אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין שׁוֹרִים עֲלָיו, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקוֹם בְּגַלְוִי, וְאוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא רַע עֵיִן שׁוֹלֵט עֲלָיו, וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד עֲלֵיוֹן כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה.

בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שְׂרָפִי שֶׁמַּעֲוֹן שְׂרָוִי בְּתוֹכּוֹ, שֶׁהָרִי זְכוּתוֹ הַזְּמִינָה לָנוּ בְּהַרִים דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים כְּאֵלֶּה (ע"ר פּאון). אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַאִישׁ הַזֶּה בָּא לְהוֹדִיעַנו הַדְּבָרִים הַלְלוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלַח אוֹתוֹ אֶלֵינוּ. כְּשֶׁבָאוּ וְסִדְרוּ הַדְּבָרִים לִפְנֵי רַבִּי שֶׁמַּעֲוֹן, אָמַר, וְדַאי שִׁיפָה אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הֵיזֵה יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי רַבִּי שֶׁמַּעֲוֹן אָבִיו. אָמַר לוֹ, קֵץ כֹּל בָּשָׂר הֵזֵה נִהְיָ מֵאוֹתָם קְרִבְנוֹת שֶׁהֵיוּ יִשְׂרָאֵל מִקְרִיבִים עַל גְּבֵי הַמִּדְבָּח אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ, כֹּלֵם הֵיוּ מִסְפָּקִים כְּאֶחָד לְמַעֲלָה וְלַמַּטָּה.

וְכֹא וּרְאָה, כְּהַנִּים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים הֵם נִקְרָאִים אָדָם בַּחֲבוּר שֶׁל אוֹתָם רְצוֹנוֹת קְדוּשִׁים שְׁעוֹלִים מֵתוֹכָם. אוֹתוֹ כְּשֶׁב אוֹ אֵיל אוֹ אוֹתָהּ בְּהֵמָה שֶׁמִּקְרִיבִים, צָרִיךְ עַד שֶׁלֹּא תִקְרַב עַל הַמִּזְבֵּחַ לְפָרֵשׁ עֲלֶיהָ כֹּל הַחֲטָאִים וְכֹל הַרְצוֹנוֹת הָרָעִים לְהַתְּנוּדוֹת עֲלֶיהָ, וְאִז הַהִיא נִקְרָאת בְּהֵמָה כֹּכֵל בְּתוֹךְ אוֹתָם חֲטָאִים וְרַעוֹת וְהַרְהוּרִין.

כְּמוֹ הַקְּרָבָן שֶׁל הַעֲזָאוֹל שֶׁכְּתוּב (ויקרא יז) וְהַתְּנוּדָה עֲלָיו אֵת כֹּל עוֹנֵת בְּגֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' - כִּף גַּם כָּאֵן, וְכִשְׁעוֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ מִשָּׂא עַל אֶחָד שְׁנַיִם, וְלִכְּנָן זֶה עוֹלָה

וְרִזָּא (וידא) אוֹלִיפְנָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְתִים וְגַלְיָא. גַּלְיָא הוּא בִּי דִינָא דְלִתְתָּא. סְתִים הוּא אֲתֵר דְכָל בְּרַכָּאן נִפְקִי מִתְמָן. וּבְגִין כִּף כֹּל מְלוֹי דְבַר נֶשׁ דְּאֵנוּן בְּסְתִימוֹ בְּרַכָּאן שְׂרִיין עֲלוּי. וְכֹל דְּאֵנוּן בְּאֵתְגַלְיָא הַהוּא אֲתֵר דְבִי דִינָא שְׂרִיָּאן עֲלוּי בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵר בְּאֵתְגַלְיָא וְהַהוּא דְאֶקְרִי רַע עֵיִן שְׁלִיט עֲלֶיהָ, וְכֹלֵא הוּא בְּרִזָּא עֲלָאָה כְּגוּוֹנָא דְלַעֲלִיא.

בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר זְכָאָה דְרָא דְרַבִּי שֶׁמַּעֲוֹן שְׂרִיָּא בְּגוּוֹיָה דְהָא זְכוּתָא דִּילִיָּה אֲזַמִּין לָן בְּטוּרֵי מְלִין עֲלָאִין כְּאֵלִין (ע"ר בא). אָמַר רַבִּי יוֹסִי הַאי בַר נֶשׁ לְאוֹדְעָא לָן מְלִין אֵלִין קָא אֲתִי וְשִׁדְרִיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבָּן. כִּד אֲתֵו וְסִדְרוֹ מְלִין קְמִיָּה דְרַבִּי שֶׁמַּעֲוֹן אָמַר וְדַאי שְׂפִיר קָא אָמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר הֵוָה יְתִיב יוֹמָא חַד קְמִיָּה דְרַבִּי שֶׁמַּעֲוֹן אָבִיו. אָמַר לִיה לֵיה קֵץ כֹּל בָּשָׂר אֲתֵהֵי מֵאֵנוּן קְרִבְנִין דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל מִקְרִבִין עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא אוֹ לֹא. אָמַר לִיה כֹּלֵא הוּוּ מִסְתַּפְקִי כְּחֻדָּא לַעֲלִיא וְתַתָּא.

וְהָא חֲזִי כְּהֵי וְלִוְאֵי וְיִשְׂרָאֵל אֵנוּן אֶקְרוּן אָדָם בַּחֲבוּרָא דְאֵנוּן רַעוּתִין קְדִישִׁין דְסֻלְקִין מִגּוּוֹיָיהוּ. הַהוּא כְּשֶׁבָא אוֹ אִמְרָא אוֹ הַהִיא בְּהֵמָה דְקְרִבִין אֲצִטְרִיךְ עַד לֹא יִתְקַרֵּב עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא לְפָרֵשׁ עֲלָהּ כֹּל חֲטָאִין וְכֹל רַעוּתִין בִּישִׁין לְאֵתְנוּדָאָה עֲלָהּ. וְכִדִּין הַהִיא אֲתִקְרִי בְּהֵמָה כֹּכֵל בְּגוֹ אֵנוּן חֲטָאִין וּבִישִׁין וְהַרְהוּרִין.

כְּגוּוֹנָא דְקְרִבְנָא דַעֲזָאוֹל דְכְּתִיב (ויקרא יז) וְהַתְּנוּדָה עֲלָיו אֵת כֹּל עוֹנוֹת בְּגֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. הַכִּי נְמִי הֵכָא. וְכִד סֻלְקָא עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא מְטוּלָא עַל חַד תְּרִין. וּבְגִין כִּף דָּא סֻלְקָא לְאֵתְרִיהָ. וְדָא סֻלְקָא לְאֵתְרִיהָ. דָּא

**כְּרֹזָא דְאָדָם וְדָא כְּרֹזָא דְבַהֲמָה כְּמָה דְאֵתָא
אָמַר (תהלים לו) אָדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ יי.**

**חֲבִיתִין וְכָל שְׂאֵר מְנַחֲוֹת לְאֵתְעָרָא רוּחָא
קְדִישָׁא בְּרַעוּתָא דְכַהֲנֵי וּשְׂרִיתָא
דְּלִינְאֵי וּבְצִלּוֹתָא דִישְׂרָאֵל. וּבַהֲהוּא תַנּוּנָא
וּשְׂמַנָּא וּקְמַחָא דְסֻלִיק מִתְרוּוֹן וּמִסְתַּפְקִין (ס"א
וּמִתַּפְנִיקוּ) (ס"א וּמִתַּפְשִׁיזוּ) (דף טו ע"א) כָּל שְׂאֵר מְאָרֵי
דְּדִינִין דְּלֹא יְכַלִּין לְשִׁלְטָאָה בַּהֲהוּא דִינָא
דְּאֵתְמָסֵר לוֹן. וְכֹלָא בְּזַמְנָא חֲדָא. תָּא חֲזִי,
כֹּלָא אֲתַעְבִּיד כְּרֹזָא דְמַהֲיִמְנוּתָא לְאֵסְתַּפְקָא
דָּא בְדָא, וּלְאֵסְתַּלְקָא לְעִילָא מְאֵן דְּאֲצַטְרִיף
עַד אֵין סוּף.**

**אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אַרְיֵמַת יְדָאֵי בְּצִלּוֹתִין
לְעִילָא, דְּכַד רַעוּתָא עֲלָאָה לְעִילָא
לְעִילָא קְיִימָא עַל הַהוּא רַעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע
וְלֹא אֲתַפְס כֹּלֵל לְעֲלָמִין רִישָׁא דְּסֵתִים יִתִיר
לְעִילָא. וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאֵי דְּאֲפִיק וְלֹא
יִדַע וְנִהִיר מְאֵי דְּנִהִיר כֹּלָא בְּסֵתִימוּ.**

**רַעוּ דְּמַחְשְׁבַה עֲלָאָה לְמַרְדֵּף אַבְתָּרִיָּה
וְלֹאֲתַנְהָרָא מְגִיָּה. חַד פְּרִיסוּ אֲתַפְרִיסוּ.
וּמַגּוּ הַהוּא פְּרִיסָא בְּרִדִּיפּוּ דְּהֵיָּא מַחְשְׁבַה
עֲלָאָה מְטִי וְלֹא מְטִי עַד הַהוּא פְּרִיסָא נִהִיר
מַה דְּנִהִיר. וּכְדִין (ס"א הוּוּא) אִיהוּ מַחְשְׁבַה
עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוּ (בְּסֵתִימוּ) סֵתִים דְּלֹא יִדַע
וְהַהוּא מַחְשְׁבַה לֹא יִדַע. כְּדִין בְּטַשׁ הָאֵי
נִהִירוּ דְּמַחְשְׁבַה דְּלֹא אֲתִידַע בְּנִהִירוּ דְּפְרִיסָא
דְּקְיִימָא דְּנִהִיר מַמָּה דְּלֹא יִדַע וְלֹא אֲתִידַע
וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא. וּכְדִין (נ"א הָאֵי) דָּא נִהִירוּ
דְּמַחְשְׁבַה דְּלֹא אֲתִידַע בְּטַשׁ בְּנִהִירוּ דְּפְרִיסָא
וְנִהִרִין כְּחֲדָא וְאֲתַעְבִּידוּ תַשַּׁע הֵיכְלִין.**

**וְהֵיכְלִין לָאוּ אֲנוּן נִהִרִין וְלָאוּ אֲנוּן רוּחִין
וְלָאוּ אֲנוּן נִשְׁמָתִין. וְלֹא אֵית (אִיהוּ)
מְאֵן דְּקְיִימָא כְּהוּ. רַעוּתָא דְּכָל תַשַּׁע נִהִרִין**

למקומו וזה עולה למקומו. זה
בסוד אדם, וזה בסוד בהמה,
כמו שנאמר (תהלים לו) אדם
ובהמה תושיע ה'.

החביתין וכל שאר המנחות
לעורר רוח קדושה ברצון
הכהנים ושירת הלויים ובתפלת
ישראל. ובאותו עשן ושמן
וקמח שעולים, מתרונים
ומסתפקים [ס"א ומתפנקים - ס"א
ומתפשטים] כל שאר בעלי הדינים
שלא יכולים לשלט באותו הדין
שנמסר להם, והכל בזמן אחד.
בא ראיה, הכל נעשה בסוד
האמונה להסתפק זה בזה
ולעלות למעלה מי שצריך עד
אין סוף.

אמר רבי שמעון, הרימותי ידי
בתפלות למעלה, שפשרצון
העליון למעלה למעלה עומד על
אותו רצון שלא נודע ולא נתפס
כלל לעולמים, הראש היותר
נסתר שלמעלה, ואותו הראש
מוציא מה שמוציא, ולא ידוע,
ומאיר מה שמאיר הכל בסתר.
רצון המחשבה העליונה לרדף
אחריו ולהיות מואר ממנו. מסוף
אחד נפרד. ומתוך אותו מסוף
ברדיפת אותה מחשבה עליונה
מגיעה ולא מגיעה עד אותו
מסוף, מאירה מה שמאירה. ואז
אותה מחשבה עליונה מאירה
באור [בסתר] נסתר שלא ידוע,
ואותה מחשבה לא יודע. ואז
מפה אור המחשבה הנה שלא
נודע באור של המסוף שעומד,
שמאיר מפה שלא ידוע ולא
נודע ולא התגלה. ואז [נ"א ה] זה
אור המחשבה שלא נודע מפה
באור של המסוף, ומאירים
כאחד. ונעשים תשעה היכלות.
והיכלות אינם אורות ולא
רוחות ולא נשמות, ואין מי
שעומד בהם. הרצון של כל

תשעה האורות שעומדים כלם
במחשבה, שהוא אחד מהם
בחשבון כלם לרדף אתריהם.
בשעה שעומדים במחשבה ולא
נדבקים ולא נודעים. ואלה לא
עומדים לא ברצון ולא
במחשבה עליונה [עליונות].
תופסים בה ולא תופסים. באלה
עומדים כל סודות האמונה וכל
אותם האורות מסוד המחשבה
העליונה [שלמה - ולמטה] כלם
נקראים אין סוף. עד כאן מגיעים
אורות ולא מגיעים ולא נודעים.
אין כאן רצון ולא מחשבה.

[וא] כשמאירה המחשבה ולא
נודעת [ודע] ממי שמאירה, אז
מתלבשת ונסתרת לתוך הבינה
ומאירה למי שמאירה, ונכנסים
זה בזה, עד שכלם נכללים
כאחד. ובסוד הקרבן כשעולה,
הכל נקשר זה בזה ומאיר זה
בזה. אז עומדים כלם בעליה,
והמחשבה מתעטרת עם אין
סוף. אותו האור שמוארת ממנו
המחשבה העליונה שלא נודעת
בה כלל נקרא אין סוף, וממנו
נמצא ועומד ומאיר למי שמאיר,
ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם
של הצדיקים בעולם הזה
ובעולם הבא.

בא ראה, קץ כל בשר הזה, כמו
שהקשר נמצא למעלה בשמחה,
גם כאן למטה בחדוה, ורצון
להסתפק הכל למעלה ולמטה.
והאם עומדת על ישראל כראוי.
בא ראה, בכל ראש חדש וחדש
כשמתחדשת הלבנה, נותנים
לקץ כל בשר הזה חלק אחד
יותר על הקרבנות להתעסק בו
וישתמש בחלקו, ויהיה צד של
ישראל לבדם כפי שיתאחדו עם
מלכם, וזהו השעיר, משום
שהוא בחלק עשו, שכתוב בו
שעיר, (בראשית כז) הן עשו אחי איש

דקיימי כלוהו במחשבה דאיהו חד מנייהו
בחושבנא כלוהו למרדף בתרייהו בשעתא
דקיימי במחשבה ולא מתדבקן ולא
אתיידעו. ואלין לא קיימי לא ברעותא ולא
במחשבה עלאה (ב"א על"א). תפסין בה ולא
תפסין. באלין קיימי כל רזי דמהימנותא וכל
אנון נהורין מרזא דמחשבה עלאה (דלמא ר"א
ולתתא) פלהו אקרון אין סוף. עד הכא מוטו
נהורין ולא מטון ולא אתיידעו. לאו הכא
רעותא ולא מחשבה.

(כדין ר"א כד) נהיר מחשבה ולא אתיידע (ידע)
ממאן דנהיר. כדין אתלבש ואסתים גו
בינה ונהיר למאן דנהיר ואעיל דא בדא עד
דאתפלילו כלוהו כחדא. וברזא דקרפנא כד
סליק פלא אתקשר דא בדא ונהיר דא בדא.
כדין קיימי פלהו בסליקו ומחשבה אתעטר
באין סוף. ההוא נהירו דאתנהיר מניה
מחשבה עלאה דלא אתיידע בה כלל אקרי
אין סוף. ומניה אשתכח וקיימא ונהיר למאן
דנהיר ועל דא כלא קאים. זכאה חולקיהון
דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הא חזי, האי קץ כל בשר, כמה דקשורא
אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי
לתתא בחדוותא. ורעותא לאסתפקא כלא
לעילא ותתא. ואימא קיימא עלייהו דישראל
כדקא יאות.

הא חזי, בכל רישי ירחא וירחא כד סיהרא
מתחדשא יחבין ליה להאי קץ כל בשר
חולקא חדא יתיר על קרבנין לאתעסקא ביה
וישתמש בחולקיה. ויהא סטרא דישראל
בלחודייהו. בגין דיתאחדון במלכיהון, ודא
איהו שעיר. בגין דאיהו בחולקא דעשו
דכתיב ביה שעיר (בראשית כז) הן עשו אחי איש

שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה. וישראל אנון משתמשין בחולקיהון. ובגין כך פתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.

איש שעיר. ועל זה הוא השתמש בחלקו, וישראל משתמשים בחלקם, ולכן כתוב (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו.

הא חזי, האי קץ פל בשר, פל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר ובגין כך תקוונא דבשרא תדיר לגביה ועל דא אקרי קץ פל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא ולא על נשמתא. נשמתא סלקא לאתרא ובשרא אתיהיב לאתר דא. כגוונא דא בקרבנא דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד.

בא ראה, קץ פל בשר הזה, פל רצונו אינו אלא בכשר תמיד, ולכן תקון הבשר תמיד אליו, ולכן נקרא קץ פל בשר. וכשהוא שולט, שולט על הגוף ולא על הנשמה. הנשמה למקומה, והבשר נתן למקום הזה. כמו זה בקרבן, שהרצון עולה למקום אחד, והבשר למקום אחד.

וכר נש דאיהו זפאה איהו קרבנא מממש לכפרה. ואחרא דלאו איהו זפאה, לאו איהו קרבנא בגין דביה מומא דכתיב, (ויקרא כב) פי לא לרצון וגו'. ועל דא צדיקנא פפרה אנון דעלמא וקרבנא אנון בעלמא (עד כאן):

והאיש שהוא צדיק, הוא קרבן ממש לכפרה, ואחר שאינו צדיק אינו קרבן, משום שיש בו מום, שכתוב (ויקרא כב) פי לא לרצון וגו'. ועל זה הצדיקים הם פפרת העולם והם קרבן בעולם.

הא חזי, ויאמר אלהים לנח קץ פל בשר בא לפני. למיטל רשו לאחשכא אפיהו (דף טו ע"ב) דבני עלמא. ובגיני כך הנני משחיתם את הארץ. (ועל דא עשה לך תבת עצי גפר, כגוונא דא לא יוכל לשלטא עליה. רבי חייא ורבי יוסי הוו אוליי בארשא אמר חד) פתיב ויעש נח ככל אשר צוהו ה'.

בא ראה, ויאמר אלהים לנח קץ פל בשר בא לפני. לטל רשות להחשיף פני בני העולם. ולכן הנני משחיתם את הארץ. (ועל דא עשה לך תבת עצי גפר, כגוונא דא לא יוכל לשלטא עליה. רבי חייא ורבי יוסי הוו אוליי בארשא אמר חד) פתיב ויעש נח ככל אשר צוהו ה'.

השלמה מההשמטות (סימן יא)

צוה ה'. אמר רבי יוסי זפאין אינון ישראל דאתיהיב להון אורייתא קדישא ואינון משתדלי בה יממא וילילי. תא חזי דהא משמע דאלוילי דאשתפח נח עם תיבותא באתחברותא כחדא לא אשתזיב (ובגין כך) אסתים מן עינא כגו תיבותא. קמו ואזלו. אמר ההוא יודאי פתיב עשה לך תיבת עצי גופר, לך לגרמך בגין לאתחברא בהדה ולאשתזבא בה מה כתיב ויעש נח ככל אשר צוהו וגו'. (עד כאן)

השרמה מההשמטות (סימן יא)
צוה ה'. אמר רבי יוסי, אשרי ישראל שנתנה להם תורה קדושה והם משתדלים בה ימים וילילות. בא ראה, שהרי משמע שולוא שנמצא נח עם התבה בהתחברות פאחד, לא היה נצל, (ולכן) נסתר מן העין בתוך התבה. קמו והלכו. אמר אותו יהודי, כתוב עשה לך תבת עצי גפר, לך ולעצמך, כדי להתחבר עמה ולהנצל בה. מה כתוב ויעש נח ככל אשר צוהו וגומר. (ע"כ)

מההשמטות

מההשמטות

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וְלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֶלֶיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בערת הסוכנות יבנהר
למשל יבנהר

ערוץ
הזרוע
העולמי

לאונטה בהסמכות מודרנית
ואכסות בלב ים
האכסות נפתח ב-2017
24 שעות ביממה לכל העמים כולו

אין קוץ הווירוס הנשנע, ואין שפועי של משותף העממי.
בכית המערכת מודרנית.

למחלקת הערוץ חדש מן משדר זה נעמדה
שעלתו כ-150,000 ש"ח!
זכר גם תמך קמות שותף בזכות העממית
ערוץ עולמי יבנהר, ערוץ הזרוע העולמי, יבנהר יבנהר
מקום הקמת יבנהר מודרנית, ערוץ הזרוע העולמי, יבנהר יבנהר
מחלקת הערוץ החדש.

מפעלי הוויר העולמי
שע" מעמותת "גן ערוץ תחתון"
רחוב נחל, יבנהר 24/18 תמתנית שמש
טלפון: 054-8436784
פקס: 02-595-1300

הקול העולמי

ערוץ פרשית ביארת (ה"א חי"א):
מנו: הקדמת הוויר (ה"א חי"א)
ערוץ פרשית ביארת (ה"א חי"א):
מנו: הקדמת הוויר (ה"א חי"א)

כרד א' הוכרות 1-30

למנו: לשנה אחת:
א' תשרי - ב' תשרי
למנו: לני שנים:
שנה א': א' תשרי - א' תשרי

כל הפועלים ומפעילים למנו קורב הנאולה יזכו שמשית יראה באצבעו למינום
ויאמר:
"הרצים יצאו דחפים"
"בוכותכם האצתי"
שליחו מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג לזולמן באופן מסודר כ-32 דכרים
לבת כנסת/ מדרש בערים, בשמונות, במועדים, במשובים, במסיבי צד"ל
ובקורילות היהודיות ברו"ל, מומנים להתקשר: 0548-436784

הזרוע המחזק

כאן וטלו חלק בזכות המיוחדת של
"סיים הזרוע"
ע"י למוך 6 צמודים בלבד!
הור כספי דקות כ-7 דקות) יבנהר כספים את הוויר.

הטאל כיוצ:
דמנות ערובה באופן של חלוקת הוויר העולמי.
הכולל 5760 צמודים ל- 960 חוברות (חזקמים)
הדיני 32 אחרות משעבל אחרת יש 30 חוברות
וכל חוברת 6 צמודים של דפים ודור הקדשי (עם לשון-קודקוד).

וכל אחד שלמו מצטרף עם תכל: נכסים יהיו.
החשב לבל אחד ואחד אחיל סיים כל הוויר"ק.

כט הוויר הקדוש - המודלק - לכל ימי השנה
סיים הוויר בכמה דקות בזכות המערכת - המודרנית - בעשית, ובכל זמן.
כל כרד מתחלק - 30 איש, וכך יוכלו לסיים כל הוויר"ק ידיו באיש אחד.
"מאז זה הוא מאז אחד מונד 32 מאזרים הכוללים את כל הוויר הקדוש".